

A Pécsi Ítéltábla a dr. Szolga Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Károlyi Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása végett beavatkozott a Alperesi beavatkozó - a Zala Megyei Bíróság 2011. május 25. napján kelt 6.P.20.282/2011/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett és 24. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és N.J-né 2004. tavaszától 2005. októberéig élettársi kapcsolatban élt együtt a N.J-né leányának tulajdonát képező M, J utca 0. szám alatti ingatlanban. N.J-né leánya, H.L-né és házastársa, H.L. a 2005. június 27. napján megkötött adásvételi szerződéssel 5.800.000 forint vételárért megvásárolták a N, Cs utca 0/A. D. lépcsőház földszint 1. szám alatti ingatlant. A vételár kifizetéséhez a felperestől 1.500.000 forint kölcsönt kaptak.

H.L-né a 2005. szeptember 20. napján kelt megállapodással a felperes részére haszonélvezeti jogot engedett a tulajdonát képező M, J utca 0. szám alatti ingatlanra. A megállapodásban az ingatlan értékét 5.000.000 forintban, a haszonélvezeti jog értékét 1.500.000 forintban határozták meg. A megállapodásban arra is kitértek, hogy a haszonélvezeti jog alapítására a felperes részéről H.L-né

lakásvásárlásához nyújtott jelentős anyagi támogatásra figyelemmel került sor. Az okiratot az alperesi ügyvéd szerkesztette és ellenjegyezte. A 2005. szeptember 30. napján kelt okiratba foglaltan H.L-né és a felperes úgy nyilatkoztak, hogy a 2005. szeptember 20. napján kötött megállapodásukat közös megegyezéssel felbontják. A megállapodást H.L-né az alperes előtt aláírta, majd az alperes az okiratot ellenjegyezte. A felperes az okiratot nem az ügyvédi irodában írta alá, azonban 2005. október 6. napján testvérével, T.J-nével együtt felkereste az alperest, és előtte kijelentette, hogy az okirat az ő aláírását tartalmazza.

Horváth Lászlóné és házastársa a felperesnek az 1.500.000 forint összegű kölcsönt visszafizette.

A felperes 2006. január 26. napján fizetési meghagyás kibocsátását kérte H.L. és H.L-né kötelezettekkel szemben. Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az alperest tanúként hallgatták ki. Tanúvallomása szerint nem volt tudomása arról, hogy a szerződő felek a haszonélvezeti jog ellenértékét a megállapodásban rögzített 1.500.000 forinttal szemben ténylegesen 2.500.000 forintban határozták meg, és ezt az összeget a felperes ténylegesen át is adta H.L-nénak, mint ahogy arról sem tudott, hogy a felperes H.L-nak további 1.600.000 forint összegű kölcsönt nyújtott. Azt elismerte, hogy a kölcsönnyújtás a megállapodás megkötésekor szóba került, de miután a kölcsönnel kapcsolatos jogügyletre megbízása nem terjedt ki, annak pontos összegéről nem volt tudomása.

A N Bíróság 5.P.20.269/2006/18. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Határozatának indokolása szerint a felperes a perben nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy a H.L. és H.L-né által elismert 1.500.000 forinttal szemben ténylegesen 4.100.000 forint kölcsönt nyújtott. A Z Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2007. április 12. napján kelt 2.Pf.20.118/2007/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A felperes perújítási kérelemmel is élt, a N Bíróság azonban a 2008. március 21. napján jogerőre emelkedett 7.P.21.066/2007/4. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperes 2006. október 12. napján ismeretlen tettes ellen feljelentést tett kényszerítés büntettének alapos gyanúja miatt. A feljelentésben azt adta elő, hogy a 2005. szeptember 30. napján létrejött megállapodást azért írta alá, mert arra H.L-né kényszerítette. A N Rendőrkapitányság előtt folyamatban volt nyomozati eljárásban az alperest tanúként hallgatták ki, aki a polgári perben tett tanúvallomásához hasonlóan úgy nyilatkozott, hogy a felperes által nyújtott anyagi támogatás összegéről nem volt tudomása.

A felperes képviselőtében testvére, T.J-né 2007. augusztus 16. napján panaszt tett az alperessel szemben a Z Kamaránál. Panaszában előadta, hogy az alperes sem a polgári perben, sem pedig a büntetőeljárás során nem nyilatkozott arról, hogy a felperes ténylegesen milyen összegű pénzt adott H.L-nénak, és így nem erősítette meg a felperes által előadottakat. A Kamara Fegyelmi Tanácsának számú

határozata szerint az alperes fegyelmi vétséget követett el azzal, hogy a 2005. szeptember 20. napján, valamint a 2005. szeptember 30. napján elkészített megállapodással egy időben a megbízás tartalmát nem foglalta írásba, és azt a megbízóival nem íratta alá, továbbá a 2005. szeptember 30. napján elkészített megállapodást annak ellenére ellenjegyezte, hogy azt a felperes nem előtte írta alá. Mindezek alapján az alperessel szemben fegyelmi büntetésként 30.000 forint pénzbírságot szabott ki.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 8.000.000 forint kártérítés megfizetésre, mert a polgári perben hamis tanúvallomást tett, továbbá a büntetőeljárásban, illetőleg a fegyelmi eljárás során sem a valóságnak megfelelően nyilatkozott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a felperes által nyújtott támogatás összegéről nem volt tudomása, a folyamatban volt eljárásokban minden esetben a valóságnak megfelelően nyilatkozott, illetve tett tanúvallomást.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és marasztalta az elsőfokú eljárás költségében. Határozatának indokolása szerint a felek egyező előadása szerint az alperes ellen hamis tanúzás miatt büntetőeljárás nem indult, így erre figyelemmel kártérítési felelőssége nem állapítható meg. Az alperes kárfelelősségét a fegyelmi vétség elkövetése sem alapozza meg, mert a fegyelmi határozatban terhére rótt mulasztások és a felperes által állított kár között okozati összefüggés nincsen.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása, és keresetének teljesítése érdekében a felperes fellebbezett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem indokolta kellő alapossággal, hogy a tényállás megállapítása során miért nem vette figyelembe a felperes és hozzátartozói perbeli előadását. Mind a felperes, mind pedig testvére a hamis vádra történt figyelmeztetés ellenére is fenntartotta azt az előadását, hogy az alperes hamis tanúvallomást tett mind a polgári, mind pedig a büntetőeljárásban. Ezt érdemben az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, mindössze azt állapította meg, hogy hamis tanúzás miatt nem indult eljárás az alperes ellen, illetve ilyen jellegű eljárásban a felelősségét nem állapították meg. Az elsőfokú bíróság azt is elmulasztotta értékelni, hogy az alperes a fegyelemi határozatból megállapíthatóan három rendbeli fegyelmi vétséget követett el. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a felperest perbeli eljárási jogairól és kötelezettségeiről, valamint a pártfogó ügyvédi képviselet engedélyezésének lehetőségéről nem tájékoztatta, így a felperes azzal sem lehetett tisztában, hogy mit jelent az elsőfokú bíróság által igényelt kereset pontosítás, és mit kell a követelés jogalapján érteni. Az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértésekre figyelemmel felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indokoltságát is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, és helyes a keresetet elutasító érdemi döntése is. Az általa kifejtett jogi indokokkal azonban csak részben értett egyet a másodfokú bíróság.

A felperes károsodását abban jelölte meg, hogy bár az alperes tudott arról, hogy a haszonélvezeti jog ellenértéke ténylegesen 2.500.000 forint volt, illetve ezt meghaladóan 1.600.000 forint kölcsön nyújtására került sor, a N Bíróság előtt folyamatban volt perben olyan tartalmú tanúvallomást tett, hogy a felperes által nyújtott támogatás összegéről nincsen tudomása. A polgári perben reá háruló bizonyítási kötelezettségének ezért nem tudott eleget tenni, az alperes felróható magatartása miatt pervesztes lett, és nem juthatott hozzá az őt még megillető 2.600.000 forinthez. Az elsőfokú bíróság a felek egyező előadása alapján rögzítette, hogy az alperes ellen hamis tanúzás miatt büntetőeljárás nem indult, így értelemszerűen büntetőjogi felelősségét sem állapították meg. Ez azonban nem akadályozta annak, hogy a bíróság polgári perben vizsgálja azt, hogy az alperes tanúsított-e olyan felróható magatartást (tények elhallgatása, valótlan tartalmú nyilatkozat megtétele), amely a felperes károsodását eredményezte, és a Ptk. 318.§-ának (1) bekezdése folytán alkalmazandó 339. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel kártérítési felelősségét megalapozza.

A felperes állításának igazolására tanúbizonyítást jelentett be, és kérte T.J-né, K.I-né és B.R-né (14. sorszámú jegyzőkönyv, 18. sorszámú előkészítő irat), valamint H.L-né (20. sorszámú irat) tanúkenti kihallgatását. A bizonyítási indítványokat eltérő jogi álláspontja miatt az elsőfokú bíróság nem teljesítette, azonban T.J-né, illetve B.R-né, mint a felperes meghatalmazott hozzátartozói a 2011. május 25. napján megtartott tárgyaláson részletes előadást tettek. Ezen túlmenően a N Bíróság előtt folyamatban volt polgári perek iratait, a büntető, illetve a fegyelmi eljárás iratait - ez utóbbi esetben kizárólag a rendelkezésre álló fegyelmi határozatot - az elsőfokú bíróság ismertetéssel a per anyagává tette, így nem volt eljárásjogi akadály az ott beszerzett tanúvallomások és egyéb okiratok bizonyítékként való felhasználásának.

Az alperes valamennyi eljárás során következetesen és határozottan állította, hogy a felperes által nyújtott támogatás összegéről nem volt pontos ismerete, így nem tudott arról, hogy a haszonélvezeti jog értéke az okiratban szereplő 1.500.000 forinttal szemben ténylegesen 2.500.000 forint volt, illetve ezt meghaladóan történt még 1.600.000 forint értékben kölcsönnyújtás a felperes részéről. Előadásával szemben a felperes személyes előadása, illetve T.J-né perbeli nyilatkozata - amely mindenben megegyezett a N Bíróság előtt 5.P.20.269/2006. számon folyamatban volt eljárásban tett tanúvallomásával - különös figyelemmel a tanú hozzátartozói viszonyára, és ebből fakadó érdekeltiségére, nem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes a támogatás, illetve a kölcsön összegéről tudomással bírt, és azt a polgári perben elhallgatta. K.I-né tanúkenti kihallgatását a felperes arra vonatkozóan kérte, hogy az alperes állított jogsértése folytán milyen nehézségeket kellett kiállnia, így a jogsértés bizonyításának hiányában tanúkenti kihallgatása szükségtelen volt. H.L-né mind a folyamatban volt polgári peres eljárásban, mind pedig a büntetőeljárásban határozottan állította, hogy mindössze

1.500.000 forint kölcsönt kaptak a felperestől, annak a körülménynek pedig, hogy az ingatlan megvásárlásakor milyen összegű megtakarításokkal rendelkezett, a perbeli jogvita elbírálásánál nem volt jelentősége. B.R-nének, a felperes jelenlegi élettársának a történetekről közvetlen ismerete nem volt, egyéb bizonyítási indítványt pedig a felperes, illetve képviselői az elsőfokú bíróság felhívása ellenére nem terjesztettek elő. Megjegyzi még a másodfokú bíróság, hogy az alapügyben eljáró bíróságok határozata az eljárás során feltárt igen nagy számú bizonyítéknak a Pp. 206. §-a (1) bekezdése szerinti mérlegelésén alapul, így ítéleti bizonyossággal az sem állapítható meg, hogy az alperesnek a felperes által elvárt tartalmú tanúvallomása ezt a mérlegelési tevékenységet a felperes pernyertességét eredményező módon befolyásolta volna. A felperes kereseti tényállításait a perben bizonyítani nem tudta (Pp.164.§-ának (1) bekezdése), ezért érdemben helyes az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéleti döntése.

Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a fegyelmi határozatban szereplő fegyelmi vétségek részletes vizsgálatát, ugyanis azok a felperes által állított kárral okozati összefüggésben nem állnak.

Alaptalanul sérelmezi a felperes azt is, hogy az elsőfokú bíróság perbeli eljárási jogairól és kötelezettségeiről kellő tájékoztatást nem nyújtott. A 2011. április 20. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság felhívta a felperes figyelmét arra, hogy az Igazságügyi Hivatal Jogi Segítségnyújtó Szolgálatánál pártfogó ügyvéd kirendelését kérheti, így a Pp. 7.§-ának (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének eleget tett. A tárgyalási jegyzőkönyvből az is megállapítható, hogy a felperes nyilatkozatát a kártérítés jogalapja ésösszepszerűsége tekintetében is az elsőfokú bíróság részletes tájékoztatását követően tette meg.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A.§-ának (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az indokok részbeni módosítása mellett - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a./ pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg. A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket megfizetni.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f./ pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó
bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró